

Мали витез

Der kleine Ritter wohnt in einer großen Burg

Мали витез живи у великој тврђави са три куле, двеста тридесет осам зубаца на кулама и седам духова.

Мали витез се вере по кулама, броји зупце а ноћу, кад не може да спава, игра се жмурке са духовима.

Мали витез треба да научи јахање. Али он неће. Плаши се коња.

Кад угледа коња, зуби му зацвокоћу.

Кад чује коња како њишти, колена му заклецају.

А кад помисли на јахање, задрхти толико да оклоп почне да му клопара.

Für den kleinen Ritter ist das sehr lästig.

За малог витеза то је врло незгодно.

Сваки час неко од његових јаше коња.

Његов отац, витез, јаше на белом коњу.

Његова мајка, витезица, на црном коњу.

Његов прапрадеда, дух, на аветињском коњу.

Мали витез цвокоће, клеца и клопара по читав дан.

„So geht das nicht“, sagt seine Mutter, die Ritterin.

„Овако не иде“, каже његова мајка, витезица.

„Што се мене тиче, можеш да се плашиш змајева или духова.

Или вукова. Или мишева. Али не коња.

Па на чему ћеш јахати?“

„Уопште не желим да јашем“, каже мали витез.

„Радије ћу ићи пешке.“

„Витезови не иду пешке“, каже његов отац.
„Витезови јашу. Иначе не би ни били витезови.“

Der kleine Ritter beschließt, sich ein

Мали витез реши да потражи
другу јахаћу животињу за себе.
Мачка из тврђаве му је премала.
Крава из тврђаве му је превелика.
Коза из тврђаве му је таман како треба.
„Да ли бих смео да те јашем?“ пита учтиво.
Коза нема ништа против.
Мали витез је узјаше и окрене
Један круг кроз двориште тврђаве.
Његов отац, витез, незадовољан је.
Сви витезови које он зна јашу коње.
Али ништа не каже.

Von nun an sind der kleine Ritter und die Ziege jeden Tag unterwegs.

Од тада мали витез и коза сваког дана излазе заједно.

Једном коза застане код забрана за коње и почне да пасе.
Мали витез се жали: „Зар не можеш да пасеш негде другде?“
„Могу“, мљацне коза, „али трава је овде тако нежна.“
„Али одавде видим коње“, јадиккује мали витез
и мало зацвокоће зубима.
„А тако“, мљацне коза, „па покриј онда очи.“

Der kleine Ritter hält sich die Augen zu.

Мали витез покрије очи. „Могу и да их
чујем“, открива, а колена му мало заклецају.
„Стварно?“ мљацне коза. „А шта то раде?“
„Како, зар их не чујеш?“
„Малчице сам наглува“, тврди коза.
Мали витез њишти и фркће кози на уво.

Коза се кикоће.

„Pferde sind überhaupt komisch“, sagt die Ziege,

„Коњи су уопште смешни“, каже коза,

„кад им се жури, онда сасвим необично трче.

Отприлике овако.“

Коза галопира лево-десно дуж забрана за коње.

Темељно протресе малог витеза.

Оклоп му звекеће.

Мали витез њишти од смеха.

Коњи су се у међувремену окупили крај ограде.

Широм су отворили губице и чуде се кози која галопира
и витезу који њишти.

Als der kleine Ritter die glotzenden Pferde sieht,

Кад мали витез угледа запањене коње,

од смеха падне са козе.

Онда коза подигне стражњу ногу и тужно замекеће:

„Мислим да сам је уганула.“

Мали витез устане и продрма свој оклоп да би га наместио.

„Да те однесем кући?“ пита.

„Да, молим те“, каже коза.

Мали витез натовари козу себи на рамена
и крене кући.

Не стигне далеко, јер му је коза превише тешка.

„So ein Pferd“, überlegt der kleine Ritter, „wäre groß genug,

„Овакав коњ“, размишља мали витез, „био би довољно велик
да понесе моју козу.“

Онда одабере коња који делује најљубазније,
мало зацвокоће зубима и упита га:

„Да ли би могао да однесеш моју козу кући?“

„Коњи не носе козе!“ фркне коњ.

Малом витезу малчице заклецају колена.

Најрадије би побегао.

Али како ће онда коза кући?

Тако остане на месту, мало заклопара оклопом и каже:

„Али она је повређена, а ја не могу да је носим.“

Коњ одмери козу. Коза стење.

„У реду, пењи се“, каже коњ.

Der kleine Ritter schiebt die Ziege aufs Pferd.

Мали витез погура козу на коња.

Коњ почиње да каска. Мали витез трчи за њим.

„Упомоћ!“ викне коза. „Клизим!“

Стварно, коза се већ сасвим искривила у страну.

Мали витез мора да седне иза ње на коња и да је придржава.

Зуби му двапут зацвокоћу.

Његова колена немају места да клецају,

пошто му је коњ између ногу.

Оклоп му клопара

у такту коњских корака:

звекетеклоп, звекетеклоп.

So kommen sie zu dritt in die Burg.

Тако утроје стигну у тврђаву. „Види“, каже витезица витезу.

„Наш син се вратио кући на коњу.“

„Заједно са козом која јаше“, каже витез.

Мали витез помогне кози да сиђе с коња. Она весело одскакуће

у шталу. Мали витез зачуђено гледа за њом.

„Али она је повређена“, каже витезици. „Уганула је ногу док је галопирала.“

„Галопирала? Луда стока“, каже отац витез.

„Да није и њиштала?“

„Не, њиштао сам само ја“, каже мали витез.

Отац витез заврти главом.

„Твоја коза није повређена“, каже

витезица. „А није ни луда. Она је одлична

учитељица јахања. Можда ће твој отац
још научити нешто од ње.“

„Од козе која
галопира?“ гунђа
отац витез.

Doch abends, als alle schlafen, geht er leise in den Stall.

Али увече, кад сви заспу, он тихо оде у шталу.
Изведе козу до повртњака
и пусти је унутра, тамо где су главице салате,
купус и млади грашак.

Ein kleiner Ritter, der sich vor Pferden fürchtet?

Мали витез који се плаши коња?
Витешки родитељи не знају шта да раде. Мали витез зна.
Он просто јаше на кози из тврђаве.
А она зна све трикове, па чак и тај
како да се мали витезови попну на велике коње.

Превела Тијана Тропин